

[Grünbaum.]

komstskat nogenlunde svarende til privatforbruget. Det er ikke kommareretning, det drejer sig om. Det drejer sig om, hvorvidt en skatteyder, der har et privatforbrug på 300.000-400.000 kr., skal have lov til at slippe med nul i skat eller, som vi hørte det for nylig i radio og fjernsyn, med 40.000 kr. i skattepligtig indtægt. Det er det, det drejer sig om, og det tror jeg folketingset skal finde ud af og kan finde ud af og har fundet ud af.

Jeg er glad for de udtalelser, som her i dag har lydt fra folk som hr. Flygaard og hr. Ømann, som er mere skatteteknikere end jeg, og som begge to har arbejdet i en årrække som skatteteknikere. De har fra denne talerstol i dag sagt, at den formulering, der er anvendt i dette lovforslag og i ændringsforslaget, er i orden i forhold til det, der foregår inden for skattevæsenet.

Jeg vil sige selv — og lad mig slutte med det — at det må være en pligt for finansministeren at lade udarbejde et regelsæt, sådan at fastsættelsen af dette privatforbrug, som allerede i dag indgår i skattearbejdet, kommer til at ske efter ensartede regler. Det burde den allerede gøre. Det er ikke en finansministeropgave, og det bliver kun rejst her i forbindelse med finansministeren, fordi vi har denne debat i folketingset, men det burde de myndigheder, som har med det at gøre, for længst have fundet ud af.

Glistrup (FP):

Jeg takker hr. Stetter for det historiske bidrag, han gav ved at oplyse, at hr. Haunstrup Clemmensen ned gennem 1960erne havde fremhævet nulskatteproblemet. Men så må man unægtelig spørge: taler de overhovedet ikke sammen i dette konservative folkeparti? Vi havde som bekendt i 1971 en finansminister fra det samme parti, som, da han blev gjort opmærksom på det — ikke af en konservativ — sagde, at han skuede ned i en helt uventet sump og morads, og så var det altså bare noget, som hr. Haunstrup Clemmensen havde fortalt om ned igennem 1960erne. Ja, man undres. Og man undres endnu mere, når man hører hr. Børge Johansen komme med sit lyssyn og sige: nu har vi fået regler — det er formentlig stk. 3 og stk. 4 i ændringsforslaget, han siger til — som bevirker, at vi ikke ødelægger nogen

erhvervsvirksomheder. Der skal ikke megen kendskab til det danske erhvervsliv til for at se, at stk. 3 og stk. 4 ikke redder i langt de fleste af de titusindvis af tilfælde, som finansministeren fremhævede at denne lov kommer til at ramme.

I det hele taget må man sige, at finansministerens indlæg her var rette ord på rette sted; der var kun ét sted, hvor han tog fejl, og det kan han i og for sig ikke være ansvarlig for. Han mente, at skatte- og afgiftsudvalget havde behandlet dette lovforslag mangelfuldt. Sandheden, hr. finansminister, er den, at skatte- og afgiftsudvalget skam i allerhøjeste grad har gjort sig overvejelser fuldstændig parallelt med dem, som finansministeren udredte. Ord for ord og langt dybere ind i problemet end det, finansministeren kunne nå at få med, har vi haft det inde i skatte- og afgiftsudvalgets forhandlinger, men når finansministeren ikke kan lades for, at han ikke var vidende om det, er det, fordi hr. Grünbaum ikke har lært noget af disse forhandlinger, men gentog i dag igen, hvad han sagde ved første behandling, til trods for at han nu både i udvalget og af finansministeren har fået at vide, hvordan det ligger. Men hr. Grünbaum undskylder sig med, at han ikke er skattetekniker. All right, lad os tage den undskyldning, men vi kan bestemt ikke godtage, at de, der fremtræder som skatteteknikere, hr. Ømann, hr. Arne Bjerregaard og hr. Flygaard, siger: ja men vi har jo selv siddet og arbejdet med begrebet privatforbrug, uden at det har givet anledning til nogen som helst vanskeligheder. Ja men kan hr. Ømann, hr. Flygaard og hr. Arne Bjerregaard da ikke forstå, at det er to helt, helt forskellige problemstillinger, der er tale om. Det privatforbrug, som vi alle, der har beskæftiget os med skattesager, har arbejdet med, hvad enten det er i ligningsdirektoratet, som advokat, i landskatteret, i ligningskommissioner, eller hvor det er, er det at få tallene under kommando, og bare man så ved, at der er købt et tæppe for det og det, at der har været de og de udgifter til en børneopsparingskonto, til anskaffelse af lystbåde eller konfirmationsudgifter, lægeudgifter, eller hvad der har været, så er det så inderlig ligegyldigt for arbejdet i ligningskommissionen, når man skal ansætte en mand efter privatforbrug eller kontrollere hans privatforbrug, om